

meddelt den pågældende. Rettens afgørelse kan påkæres til landsretten inden en frist på 3 dage.

Det følger af § 18 c, at den, der på grundlag af en europæisk arrestordre begæres udleveret, i et retsmøde dels kan meddele samtykke til selve udleveringen, dels kan meddele samtykke til at blive draget til ansvar og videreudleveret for andre strafbare handlinger begået før udleveringen end den, der sker udlevering for. Efter rammeafgørelsens artikel 13, stk. 4, kan et meddelt samtykke i princippet ikke tilbagekaldes. En medlemsstat kan dog fastsætte, at et samtykke kan tilbagekaldes i henhold til national ret. Danmark har i forbindelse med vedtagelsen af rammeafgørelsen erklæret, at et samtykke vil kunne tilbagekaldes efter reglerne i dansk ret.

Uanset et samtykke til udlevering vil sagen skulle forelægges justitsministeren til afgørelse, og det skal i den forbindelse påses, at betingelserne for udlevering er opfyldt.

§ 18 d fastsætter særlige tidsfrister for behandlingen af sager om udlevering på grundlag af en europæisk arrestordre. Efter § 18 d, stk. 1, skal justitsministerens afgørelse efter § 18 b, stk. 4, træffes snarest og så vidt muligt inden 10 dage efter, at den, der begæres udleveret, er anholdt her i landet eller har meddelt samtykke til udleveringen. Det følger af § 18 d, stk. 2, at i de tilfælde, hvor ministeren træffer afgørelse om udlevering, og sagen indbringes for retten i medfør af § 16, jf. § 18 b, stk. 4, 2. pkt., skal rettens endelige afgørelse så vidt muligt afsiges inden 60 dage efter anholdelsen af den pågældende her i landet. De nævnte frister er alene vejledende, og en overskridelse af tidsfristen i den konkrete sag har ikke umiddelbare konsekvenser for hverken behandlingen af udleveringsanmodningen eller spørgsmålet om varetægtsfængsling.

Efter § 18 e, stk. 1, kan udlevering ikke ske før udløbet af fristen på 3 dage for anmodning om domstolsprøvelse, jf. § 16, jf. § 18 b, stk. 4, 2. pkt. Det gælder dog ikke, hvis den pågældende giver afkald på at indbringe beslutningen om udlevering for retten. Hvis beslutningen om udlevering indbringes for retten, kan udlevering ikke ske, før beslutningen er fundet lovlig ved endelig retskendelse.

Efter § 18 e, stk. 2, skal en udlevering gennemføres snarest muligt og senest 10 dage efter de i stk. 1 nævnte tidspunkter. Hvis det på grund af omstændigheder, som ikke kan tilskrives nogen af medlemsstaterne, viser sig umuligt at overgive den eftersøgte inden denne frist, skal medlemsstaternes relevante myndigheder straks kontakte hinanden med henblik på at aftale en ny dato for udleveringen. I så fald skal udlevering finde sted senest 10 dage efter den aftalte nye dato.

Efter § 18 e, stk. 3, 1. pkt., kan de retsmidler, der er nævnt i retsplejelovens kapitel 69 om anholdelse og kapitel 70 om varetægtsfængsling, anvendes for at sikre udleveringens gennemførelse. En fængsling, som er sket i medfør af 1. pkt., skal dog ophæves, hvis udlevering ikke har fundet sted inden udløbet af 10-dages fristen i stk. 2, jf. § 18 e, stk. 3, 2.-3. pkt. Fristen kan dog forlænges af retten i særlige tilfælde.

Efter § 18 f skal genstande, som er beslaglagt eller taget i bevaring under sagen – med forbehold for tredjemands eventuelle rettigheder – overgives til den myndighed, som har anmodet om udlevering, hvis denne myndighed anmoder herom, og genstanden i denne medlemsstat skal tjene som bevis i sagen eller hidrører fra den lovovertrædelse, som sagen vedrører.

2.4. Andre bestemmelser

2.4.1. Den nordiske udleveringslov

Den nordiske udleveringslovs §§ 8 og 9 indebærer, at der ikke kan indledes en nærmere undersøgelse af en anmodning om udlevering, før den nødvendige dokumentation i henhold til § 8, stk. 3, i givet fald foreligger. Efter § 16, stk. 1, kan der imidlertid foretages anholdelse, varetægtsfængsling, legemsindgreb, ransgning, beslaglæggelse eller andre efterforsknings-skridt, såfremt den berørte person er efterlyst af myndighederne i det anmodende nordiske land som sigtet, tiltalt eller dømt for en strafbar handling, der må antages at kunne begrunde udlevering efter den nordiske udleveringslov. Det samme gælder, hvis myndighederne tilkendegiver, at de agter at fremsætte begæring om udlevering for sådan en handling.

Efter § 16, stk. 2, skal en fængsling i medfør af stk. 1 ophæves, såfremt begæring om udlevering ikke er modtaget inden for en frist af 2 uger.

Efter § 18 kan personer, som skal udleveres fra et nordisk land til et andet nordisk land, uden særlig tilladelse føres over dansk territorium (transit).

2.4.2. Den europæiske arrestordre

Udleveringslovens kapitel 4 (§§ 19-23) indeholder en række bestemmelser om efterlyste personer, videudlevering, transit mv. Kapitel 4 gælder både for udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og til medlemsstater i Den Europæiske Union.

Efter § 21 kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, give tilladelse til, at en person, der udleveres fra en fremmed stat til en anden, føres gennem riget (transit). Hvis udleveringen sker til en stat uden for Den Europæiske Union, kan sådan tilladelse, jf. § 21, stk. 1, kun gives, hvis bestemmelserne i § 2 (udlevering af danske statsborgere til straffor-